

Un veí enfurismat

Una noia alta i prima de setze anys i mig, amb els ulls grisos i reflexius i uns cabells que els seus amics deien que eren castanys, s'estava asseguda una tarda d'agost en el gran pedrís rogenc de l'entrada d'una granja de l'illa del Príncep Eduard, del tot decidida a traduir uns quants versos de Virgili.

Tot i així, una tarda d'agost com aquella, amb boirines blaves que cobrien els vessants sembrats, amb ventets suaus que murmuraven com elfs per entre els pollancres i amb l'anar i venir de les roselles esclatants que destacaven sobre un bosc fosc d'avets joves al final de l'hort dels cirerers, era més apropiada per als somnis que no pas per a una llengua antiga. Aviat, el llibre de Virgili va quedar ignorat i va relliscar cap a terra, i l'Anne, amb el mentó recolzat a les mans entrellaçades i la vista clavada en l'esplèndida massa de núvols esponjosos que s'aplegaven com una muntanya blanca al damunt de casa el senyor J. A. Harrison, va anar-se'n molt lluny, a un món deliciós en el qual una mestra d'escola duia a terme una tasca meravellosa: es dedicava a orientar els destins dels futurs homes d'estat i inspirava les ments i els cors joves amb tot d'ambicions nobles i elevades.

El cert és que, si cal cenyir-se a la realitat dels fets —cosa que cal admetre que l'Anne feia ben poques vegades tret que s'hi veiés obligada—, no semblava que a l'escola d'Avonlea hi

hagués material prou prometedor per arribar a conquerir la fama, però no se sap mai què pot passar quan una professora fa servir bé la seva influència. L'Anne tenia uns quants ideals de color de rosa a propòsit del que podia aconseguir una mestra si seguia el camí correcte, i en aquell moment es trobava enmig d'una escena deliciosa, al cap de quaranta anys, amb un personatge famós —justament el motiu exacte que el feia famós havia quedat en una nebulosa del tot convenient, per bé que l'Anne considerava que estaria la mar de bé que fos perquè havia arribat a ser degà d'una facultat o primer ministre del Canadà—, el qual s'inclinava cap a la seva mà arrugada i li assegurava que havia estat ella qui li havia despertat l'ambició i que tots els seus èxits a la vida eren fruit de les lliçons que li havia inculcat feia tant de temps a l'escola d'Avonlea. Aquesta visió tan agradable, de cop i volta, va quedar feta miques per una interrupció desagradable.

Una vaca de Jersey petita i esporuguida va apareixer trotant pel camí i al cap de cinc segons va arribar el senyor Harrison... si és que «arribar» no fos un verb massa suau per descriure la manera com va irrompre al jardí.

Va saltar per sobre de la tanca sense dignar-se ni a obrir la porta i es va encarar tot rabiós a l'Anne, que estupefacta com estava es va aixecar i se'l va quedar mirant amb una mica de desconcert. El senyor Harrison era el veí nou a la banda de mà dreta i encara no es coneixien, tot i que ella ja l'havia vist una o dues vegades.

A començaments d'abril, abans que l'Anne tornés de Queen's, el senyor Robert Bell, el terreny del qual tocava amb el dels

Cuthbert per la banda de ponent, havia venut la seva granja i se n'havia anat a viure a Charlottetown. La granja, l'havia comprada un tal senyor J. A. Harrison, del qual només es sabia el nom i que era de Nova Brunswick. Ara bé, no havia passat ni un mes que havia arribat a Avonlea que ja s'havia guanyat la fama de ser una persona estranya... «un rarot», n'havia dit la senyora Rachel Lynde. La senyora Rachel era una dama que sempre deia el que pensava, tal com potser recordareu aquells de vosaltres que ja hàgiu travat familiaritat amb ella. El senyor Harrison era de totes totes diferent de les altres persones, i aquesta, com tothom sap, és exactament la característica que fa distintiu un «rarot».

D'entrada, es feia ell les feines de la casa i havia declarat públicament que no volia cap dona amb les seves ximpleries rondant pels seus dominis. Les dones d'Avonlea se'n van venjar i es van posar a explicar tafaneries espantoses sobre com tenia la casa i com cuinava. L'home havia contractat el jove John Henry Carter de White Sands, i havia estat precisament ell qui havia començat a difondre els rumors. D'una banda, a casa del senyor Harrison no hi havia cap hora fixa per fer els àpats. L'amo feia un mos quan li venia la gana i, si coincidia que en John Henry passava per allà, compartien el menjar, però, si no, s'havia d'esperar fins que el senyor Harrison tornés a tenir un nou atac de gana. Tot moix, en John Henry deia que s'hauria mort de fam si no fos perquè diumenge tornava a casa i s'atipava de valent, i perquè la seva mare li donava un cistell amb provisions per endur-se'l dilluns al matí.